

ЕЛЕНА. Ахъ, Жоржъ, защо ме успокоявашъ? Разбира се, че нищо не може да се поправи. И ето което е най лошото. Нищо не може да се поправи... Хубавъ дебютъ! Действително, хубавъ дебютъ, на нашия инженеръ!

ЖОРЖЪ. Лошото е, че той убива, така своето бъдеще: своята кариера, нали?

ЕЛЕНА. Той усива не само своята кариера, той усива нашето име, той усива нашата репутация предъ обществото, той усива... /избухва/ Ахъ каква дързостъ!

ЛИЛИЯ. /влиза/ Ето, майко.

ЕЛЕНА. /взима чашата и пие/ Да, добъръ синъ, добъръ синъ, нѣма какво да се каже...

ЛИЛИЯ. Защо се тревожишъ, майко? Може би Андрей...

ЕЛЕНА. /прекъсва я/ Андрей?... Може си Андрей има право?, , Това ли искашъ да кажешъ?... Стига, стига толкова! Азъ съмъ майка, но въ този моментъ, съжалявамъ, че се завърна... А ти мечтаеше, вървеше, че той ще ти донесе нѣкакво слънце. Хубаво слънце ти донесе!

ЖОРЖЪ. И после, езика му! Какъвъ езикъ! И да поддържа таково обвинение!

ЕЛЕНА. Де обвинява Инж. Романовъ— този който му даде своята длъжностъ. Нечувана неблагоприятностъ!

ЖОРЖЪ. Той неколко пѣти, наблега, че въ строгия смисълъ на думата, въ фабриката се вършатъ предумишлени убийства.

ЕЛЕНА. Като чели не знае кой е директоръ на фабриката. Той иска да оплѣе собствения си баща. Моля ви се, чули ли сте, нещо подобно, въ приказките? Синъ, синъ е това!